

"စပါးကောက်လှိုင်းစည်းများရဲ့မီး"

"ဒါဟာပုံမှန်မဟုတ်ဘူး"လို့ ဂိုဟီအီ သူ့ဘာသာသူရေရွတ်ပြီး အိမ်အပြင်ကို ထွက်ခဲ့တယ်။ မြေငလျင်ဟာ တစ်ဦးချင်းလိုက်ပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပေမယ့် အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ တဖြည်းဖြည်းချင်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ တော်လဲသံ ကြီးနဲ့အတူ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာကို အသက်အရွယ်အရ ဂိုဟီအီဟာ အမြဲအတွေ့အကြုံရှိသူ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါဟာ "နိမိတ်မကောင်းဘူး" စိုးရိမ်ပူပန်စွာနဲ့ သူ့ရဲ့ပန်းခြံကနေ အောက်ပိုင်းမှာ ရှိတဲ့ရွာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ရွာသားတွေကတော့ သူတို့ရဲ့ ကောက်ရိတ်သိမ်း ပွဲတော်အတွက် အလွန်စိတ်ဝင်စားစွာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေ ပြုလုပ်နေကြတဲ့အတွက် မြေငလျင်လှုပ်တာကို ဂရုပြုစရာမလိုဘူးလို့ ထင်မှတ်နေကြပါတယ်။

ဂိုဟီအီဟာ သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေကို ပင်လယ်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါ မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် ကြက်သေသေသွားခဲ့ရတယ်။ လှိုင်းတွေဟာ လေကို ဆန့်ကျင်ပြီး ပင်လယ်ပြင်ကနေ ရွာဘက်ဆီသို့ ရွေ့လျားနေကြတယ်။ အဲဒီနောက် တိုတောင်းလှတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာပဲ တစ်ပြင်လုံး သဲနဲ့ အနက်ရောင်ကျောက်လုံးတွေဟာ မြင်ကွင်းထဲကို ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ "ဘုရားသခင်! ဆူနာမီ ဖြစ်နေပြီ"လို့ ဂိုဟီအီ စဉ်းစားမိ လိုက်တယ်။ သူတစ်စုံတစ်ရာမှ မလုပ်ဘူးဆိုရင်တော့ ရွာသားအယောက်(၄၀၀)ရဲ့ အသက်တွေဟာ ရွာနဲ့အတူ ဝါးမျိုခြင်းကို ခံရတော့မယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဘာလုပ်နိုင်မလဲ လို့ စဉ်းစားလိုက်တယ်။ တစ်မိနစ်တောင်မှ သူဟာ အချိန်မဖြုန်းနိုင်တော့ဘူး။

"ဟာ ဟုတ်ပြီ" သူငိုပြီး အိမ်ထဲကို အပြေးအလွှားဝင်ခဲ့တယ်။ စက္ကန့်အနည်းငယ် အကြာမှာပဲ ကြီးမားပြီး အားနည်းတဲ့ မီးတုတ်နဲ့အတူ သူပြေးထွက်လာခဲ့တယ်။ အနီး တဝိုက်မှာ စပါးကောက်လှိုင်းစည်းတွေ အများကြီးပဲ၊အသင့်ရွေးချယ်ဖို့ကောင်းတယ်လေ။ "ဒါဟာ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျတာပဲ၊ ငါဒါတွေကို မီးရှို့ပစ်ရမယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုလုပ်လို့ ငါဟာ ရွာသားတွေရဲ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်ကောင်း ကယ်ဆယ်နိုင်လိမ့်မယ်ပေါ့။"

ဂိုဟီအီဟာ တစ်ခုသော ကောက်လှိုင်းစည်းကို မီးရှို့လိုက်တယ်။ ချက်ချင်းပဲ နှင်းဆီရောင်မီးတောက်ကြီးဟာ လေအားနဲ့ တောက်လောင်လာပါတော့တယ်။ သူဟာ သုတ်သုတ်ပျာပျာနဲ့ပြေးပြီး ကောက်လှိုင်းစည်းတွေအားလုံးကို မီးရှို့လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် တုတ်မီးကိုလွှတ်ချလိုက်ပြီး မိန်းမောတွေဝေစွာ မတ်တပ်ရပ်ပြီး ပင်လယ်ပြင် ကို စိုက်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။

နေဝင်ပြီး အမှောင်ထုဟာ ကြီးစိုးလာခဲ့ပါတော့တယ်။ စပါးကောက်လှိုင်းများရဲ့ နှင်းဆီရောင်မီးတောက်တွေဟာ ကောင်းကင်အထက်ကို တိုးထွက်နေပါတော့တယ်။

တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူဟာ မီးကိုမြင်တာနဲ့တောင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ဘုရားကျောင်း ရဲ့ ခေါင်းလောင်းထိုးသံကို စတင်ကြားရပါတယ်။ "မီးဟေ့! မြေပိုင်ရှင်ကြီးအိမ်ကဟေ့" ရွာကလူငယ်တွေဟာ အော်ပြီးတောင်ကုန်းပေါ်ကို ချက်ချင်းပြေးတက်လာကြပါတယ်။ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ၊ အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ကလေးတွေလည်း နောက်ကနေ လိုက်ပါလာ ကြပါတယ်။

ဂိုဏ်းဟာ စိတ်မရွံ့စွာနဲ့ တောင်ကုန်းပေါ်ကနေ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ သူတို့လာနေတာ ပုရွတ်ဆိတ်များလို့ နှေးကွေးတယ်လို့ ထင်ရတယ်လေ။ နောက်ဆုံးမှာတော့ လူငယ်အယောက် (၂၀) ဟာ သူ့ဆီကို အပြေးအလွှားရောက်လာကြပါတယ်။ သူတို့ဟာ မီးကိုစပြီး ငြိမ်းသတ်ပါတော့တယ်။ "ထွက်ကြ၊ ထွက်ကြ! ဒီနေရာမှာ ဘေးအန္တရာယ်ကျရောက်နေပြီ၊ ရွာသားတွေအားလုံး လာကြလို့" ဂိုဏ်းဟာ သူရဲ့ကျယ်လောင်တဲ့အသံကြီးနဲ့ အော်ပြောခဲ့ပါတယ်။

ရွာသားတွေဟာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စုရုံးရောက်ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ လူငယ်တွေနဲ့ အမျိုးသမီးတွေ သူတို့လာနေတာကို ဂိုဏ်းအီရေတွက်ကြည့်မိပါတယ်။ လူတွေအားလုံးဟာ ဂိုဏ်းအီနဲ့ မီးလောင်နေတဲ့ ကောက်လှိုင်းတွေကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့ကြပါတယ်။

၎င်းနောက်မှာပဲ သူက အားလုံးကို အော်ပြောလိုက်ပါတယ်။ "ဟိုမှာကြည့်လိုက်! လာနေပြီ" သူတို့တစ်တွေဟာ ဂိုဏ်းအီ ဘယ်နေရာကို ညွှန်ပြနေတယ်ဆိုတာကို နေဝင်ရီတရော အလင်းရောင်မှေးမှိန်နေတာကို ဖြတ်ပြီး အားစိုက်ကြည့်ကြပါတယ်။ သူတို့တွေဟာ ပင်လယ်ရဲ့ အစွန်အဖျားအကွာလောက်မှာ ပါးလွှာပြီး မှောင်မိုက်တဲ့ လှိုင်းကို တွေ့မြင်ရပါတယ်။ သူတို့ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ကျယ်ပြန့်ပြီး ထူထပ်တဲ့ လှိုင်းတွေဟာ မြင့်သထက် မြင့်တက်လာပြီး လျင်မြန်စွာနဲ့ ချောက်ကမ်းပါးဆီကို တလိမ့်လိမ့်နဲ့ တက်လာပါတော့တယ်။

"ဒါ ဆူနာမီပဲ!" ဆိုပြီး တချို့က ငိုကြပါတယ်။ သူပြောပြီးတဲ့နောက်မှာ အလွန်ကြီးမားလှတဲ့ လှိုင်းတွေပို့လွှတ်ပြီး ကုန်းမြေကို ဖြတ်ကာ ကမ်းခြေနှင့် ထူထည်ကြီးမားလှတဲ့တောင်ကို သိမ့်သိမ့်တုန်ခါသွားစေပါတယ်။ အသံကတော့ ရာပေါင်းများစွာသော မိုးချုန်းသံများ တစ်ခါတည်း စုပေါင်းကြားလိုက်ရသလိုပါပဲ။

လူတွေဟာ အမှတ်မထင်ဘဲ နောက်ကို ခုန်မိကြတယ်။ တိုတောင်းတဲ့ အချိန်အတွင်း ပင်လယ်ရေဖွားတွေဟာ တောင်ကုန်းကို ဖုံးအုပ်ထားတဲ့ တိမ်တွေလိုပါပဲ။ သူတို့တွေဟာ ကြည့်နေရုံဘဲပေါ့။ အဲဒီနောက် သူတို့တွေဟာ အဖြူရောင်ပင်လယ်ပြင်ကြီးမှ ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာ လှိုင်းလုံးကြီးများဟာ သူတို့ရဲ့ရွာကို ရှေ့နောက် နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်ခန့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြတ်သန်းသွားတာကို မြင်တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒီအချိန်တုန်းက တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ဒီအဖြစ်အပျက်ကြောင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့ပါတယ်။ ရွာသားတွေဟာ ဗလာဖြစ်ပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေရာဖြစ်သွားခဲ့တဲ့ သူတို့ရွာလေးကို ငုံ့လို့ စိုက်ကြည့်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဘာတစ်ခုမှ မကျန်ရှိနိုင်လောက်အောင် လှိုင်းတွေက ပွတ်တိုက်ဖျက်ဆီးသွားခဲ့ပြီလေ။

စပါးကောက်လှိုင်းများရဲ့မီးတွေဟာ လေတိုက်ခတ်လို့ ထပ်မံပေါ်ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ထိုအရာကပဲ မှောင်မိုက်နေတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို အလင်းရောင်ပေးခဲ့ပါတယ်။

ရွာသားတွေဟာ မီးကြောင့် သူတို့အာရုံခံစားမှုနဲ့ အသက်ရှင်နေထိုင်နိုင်တာလို့ နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်ရွာသားတွေဟာ ဂိုဏ်းအီရဲ့ရှေ့မှောက်မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ဒူးထောက်ပြီး အရိုအသေပေးခဲ့ကြပါတယ်။

မှတ်ချက်။

။ "The Fire of Rice Sheaves" ကို ဆူနီဇိုနာကအီဆိုသူက ဂျပန်ဘာသာမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရေးသားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ပါမောက္ခ ဖူမိကီမားတား၏ စေခိုင်းချက်အရ မြန်မာ ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရေးသားခဲ့ပါသည်။ မြန်မာပြည်သူပြည်သားများ ဆူနာမီနှင့် ပတ်သက်၍ ဗဟုသုတရရှိစေရန် ရည်ရွယ်၍ ဘာသာပြန် ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘာသာပြန်ဆရာတစ်ဦး မဟုတ်သည့် အတွက် အနီးစပ်ဆုံး ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ပါသည်။ သို့ပါ၍ အမှားပါလျှင် ခွင့်လွှတ်ပေးပါရန် ပန်ကြားအပ်ပါသည်။

ကျေးဇူးအထူးတင်လျှက်

ဘာသာပြန်ဆိုသူ
ဦးအောင်ဟိန်းထက်
မိုးလေဝသနှင့် ဇလဗေဒညွှန်ကြားမှုဦးစီးဌာန